Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
prednesené 22. mája 2014[1]

Vec C-127/13 P

Guido Strack
proti

Európskej komisii

„Odvolanie — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Prístup k dokumentom inštitúcií — Ochrana osobných údajov — Rozsiahly návrh“

Obsah

I – Úvod . . . 3

II – Právny rámec . . . 3

III – Skutkový stav a konanie pred Všeobecným súdom . . . 4

IV – Návrhy . . . 5

V – Právne posúdenie . . . 6

A – O prvom odvolacom dôvode vzájomného odvolania – existencia implicitného zamietnutia . . 6

1. O implicitnom zamietnutí . . . 6

2. Návrh riešenia do budúcnosti . . . 8

3. O odôvodnení Všeobecného súdu . . . 9

4. Návrh v súvislosti s prvým odvolacím dôvodom vzájomného odvolania . . . 10

B – O druhom odvolacom dôvode vzájomného odvolania – neexistencia výpisu z registra . . . 10

1. O „existencii“ neexistujúceho dokumentu . . . 10

2. O povinnosti vypracovať dokument . . . 11

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

3. O rozsahu žalobného návrhu pána Stracka 11

C – O prvom odvolacom dôvode odvolania – porušenie práva na zákonného sudcu 12

D – O druhom odvolacom dôvode – rôzne vady konania 14

1. O prvej a piatej časti odvolacieho dôvodu – skrátené konanie a dĺžka konania 14

2. O druhej časti odvolacieho dôvodu – právo na vypočutie 15

3. O tretej časti odvolacieho dôvodu – preskúmanie všetkých dokumentov 17

4. O štvrtej časti odvolacieho dôvodu – úplnosť rozhodnutí Komisie 18

E – O piatom odvolacom dôvode – uplatnenie výnimky týkajúcej sa ochrany údajov 19

1. O odôvodnení rozhodnutia Komisie 20

2. O individuálnom preskúmaní dokumentov 20

3. O oprávnenosti začiernení 20

a) O zohľadnení 21

b) O nevyhnutnosti porady s dotknutými osobami 21

c) O súhlase dotknutých osôb so zverejnením 22

d) O úradníkoch, ktorí podpísali rozhodnutia o opakovaných žiadostiach 22

e) O menách úradníkoch, ktoré sa objavili v dokumentoch k veci T-110/04 22

f) O kódovaní mien 22

4. Predbežný návrh týkajúci sa piateho odvolacieho dôvodu 23

F – O šiestom odvolacom dôvode – dôverné zaobchádzanie s antidumpingovým konaním 23

G – O siedmom odvolacom dôvode – návrh na náhradu škody za zaobchádzanie s jeho žiadosťou o prístup 24

VI – O trovách 25

VII – Návrh 25

I – **Úvod**

1. Už viac ako 20 rokov existuje v práve Únie všeobecný nárok na prístup k dokumentom; už viac ako desať rokov sa uplatňuje nariadenie č. 1049/2001 [2]. Napriek tomu ešte stále nie je vyjasnených prekvapivo veľa otázok dôležitých v praxi.

2. V prejednávanej veci Komisia namieta proti stanoveným lehotám, zatiaľ čo odvolateľ poukazuje na ich nedodržiavanie a sťažuje sa, že súdna ochrana trvá tak dlho. Okrem toho sa obe odvolania týkajú otázok, či nariadenie Komisiu za určitých okolností zaväzuje vypracovať dokument na účely jeho vydania, či prebiehajúce konanie na súde možno presunúť na inú komoru a na iného spravodajcu, do akej miery musí Komisia preukázať, že určité požadované dokumenty neexistujú a ako sa má uplatňovať výnimka týkajúca sa ochrany osobných údajov.

II – **Právny rámec**

3. Článok 42 Charty základných práv Európskej únie, článok 15 ods. 3 ZFEÚ a článok 2 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 zakladajú nárok na prístup k dokumentom inštitúcií.

4. Článok 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 obsahuje úpravu týkajúcu sa rozsahu pôsobnosti:

„Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.“

5. Pojem dokument je v článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 definovaný takto:

„akýkoľvek obsah bez ohľadu na to, aké je jeho médium (napísaný na papieri, alebo uložený v elektronickej forme alebo ako zvukový, vizuálny alebo audiovizuálny záznam) týkajúci sa akejkoľvek veci vzťahujúcej sa na politiku, činnosť a rozhodnutia, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti príslušného orgánu“.

6. V prejednávanej veci sa účastníci sporia najmä o výnimke podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 z dôvodu ochrany údajov:

„Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

a) …

b) súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov.“

7. Rovnako sa podľa článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001 zaručuje ochrana obchodných záujmov, pokiaľ na zverejnení dokumentu nepreváži verejný záujem.

8. Okrem toho ide o spracovanie rozsiahlych žiadostí, ktoré sú upravené v článku 6 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001:

„V prípade žiadosti týkajúcej sa veľmi dlhého dokumentu alebo veľkého počtu dokumentov sa môže orgán so žiadateľom neformálne poradiť s cieľom nájsť vhodné riešenie.“

2 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

9. Články 7 a 8 nariadenia č. 1049/2001 upravujú postup pri vybavovaní žiadostí o prístup a najmä lehoty. Článok 7 sa týka postupu pri vybavovaní prvej žiadosti:

„1. Žiadosť o prístup k dokumentu sa bezodkladne spracuje. Potvrdenie o jej prijatí sa pošle žiadateľovi. Do 15 pracovných dní od zaevidovania žiadosti orgán buď povolí prístup k požadovanému dokumentu a v danej lehote zabezpečí prístup v súlade s článkom 10, alebo písomne oznámi dôvody úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti a informuje žiadateľa o jeho práve podať opakovanú žiadosť v súlade s odsekom 2 tohto článku.

2. V prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia môže žiadateľ do 15 pracovných dní od obdržania odpovede od orgánu podať opakovanú žiadosť s požiadavkou, aby orgán prehodnotil svoje stanovisko.

3. Vo výnimočných prípadoch, napríklad v prípade žiadosti týkajúcej sa veľmi dlhého dokumentu alebo veľkého počtu dokumentov, môže byť lehota stanovená v odseku 1 predĺžená o 15 pracovných dní za podmienky, že žiadateľovi sa táto skutočnosť vopred oznámi a poskytne sa mu podrobné odôvodnenie.

4. Ak sa orgánu nepodarí odpovedať v stanovenej lehote, žiadateľ má nárok podať opakovanú žiadosť.“

10. Článok 8 nariadenia č. 1049/2001 sa týka postupu pri vybavovaní opakovanej žiadosti:

„1. Opakovaná žiadosť sa bezodkladne spracuje. Do 15 pracovných dní od zaevidovania takejto žiadosti orgán buď povolí prístup k požadovanému dokumentu a v danej lehote poskytne prístup v súlade s článkom 10, alebo písomne oznámi dôvody úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti. V prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti orgán informuje žiadateľa o opravných prostriedkoch, ktoré má k dispozícii, a to začatie súdneho konania proti orgánu a/alebo sťažnosť ombudsmanovi v súlade s podmienkami stanovenými v príslušných článkoch 230 a 195 Zmluvy o ES.

2. Vo výnimočných prípadoch, napríklad v prípade žiadosti týkajúcej sa veľmi dlhého dokumentu alebo veľkého počtu dokumentov, sa lehota ustanovená v odseku 1 môže predĺžiť o 15 pracovných dní za podmienky, že žiadateľovi sa táto skutočnosť vopred oznámi a poskytne sa mu podrobné odôvodnenie.

3. Ak sa orgánu nepodarí odpovedať na žiadosť v stanovenej lehote, považuje sa to za zápornú odpoveď a podľa príslušných ustanovení Zmluvy o ES má žiadateľ nárok začať súdne konanie proti orgánu a/alebo podať sťažnosť ombudsmanovi.“

III – **Skutkový stav a konanie pred Všeobecným súdom**

11. Dňa 20. júna 2007 požiadal pán Strack Komisiu o prístup:

— ku všetkým dokumentom, ktoré sa týkajú opakovaných žiadostí o prístup k dokumentom, ktoré Komisia zamietla pred 1. januárom 2005,

— k výpisu z registra vypracovaného Komisiou podľa článku 11 nariadenia č. 1049/2001, ktorý sa týka rozhodnutí o zamietnutí opakovaných žiadostí vydaných pred 1. januárom 2005, a

— ku všetkým dokumentom súvisiacim s vecou T-110/04, Sequeira Wandschneider/Komisia.[3]

12. Komisia mu 25. júla 2007 rozhodnutím vydaným v predchádzajúci deň oznámila, že jeho žiadosť bola zaevidovaná 3. júla 2007. Po tomto oznámení bude o časti dokumentov zahrnutých v prvej časti žiadosti rozhodovať OLAF. Zvyšné dokumenty zahrnuté v prvej časti žiadosti mu odovzdá generálny sekretariát Komisie v anonymizovanej forme, avšak tieto dokumenty nie je možné z dôvodu ich

3 — Rozsudok Súdu prvého stupňa (T-110/04, EU:T:2007:78).

veľkého počtu anonymizovať v rámci stanovených lehôt. Druhej časti žiadosti nemôže vyhovieť, pretože rozhodnutia o zamietnutí opakovaných žiadostí vydané pred 1. januárom 2005 nie sú zahrnuté v registri. Prístup k dokumentom súvisiacim s vecou T-110/04 najprv Komisia zamietla a na opakovanú žiadosť pána Stracka oznámila, že nemôže dodržať lehotu na rozhodnutie o tejto žiadosti.

13. Pán Strack podal 12. októbra 2007 na Všeobecnom súde žalobu proti implicitnému zamietnutiu jeho opakovanej žiadosti.

14. Potom rozhodol OLAF 23. októbra 2007 o časti žiadosti týkajúcej sa tohto úradu a Komisia vydala štyri explicitné rozhodnutia, a to 28. novembra 2007 (dve rozhodnutia), 15. februára 2008 a 9. apríla 2008. Na základe týchto rozhodnutí bol poskytnutý prístup k veľkému počtu dokumentov, ktoré však boli čiastočne začiernené, aby sa zaručila ochrana osobných údajov alebo obchodných záujmov.

15. Replikou z 23. júla 2008 rozšíril pán Strack svoju žalobu aj na tieto rozhodnutia.

16. Všeobecný súd čiastočne vyhovel jeho žalobe napadnutým rozsudkom. Pán Strack podal odvolanie, ktoré je predmetom tohto konania, a Komisia podala vzájomné odvolanie.

IV – **Návrhy**

17. Pán Strack teraz navrhuje:

1. zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie (štvrtá komora) z 15. januára 2013 vo veci T-392/07 v rozsahu, v akom sa v ňom nevyhovelo návrhom žalobcu alebo sa im vyhovelo iba čiastočne;

2. rozhodnúť podľa návrhov, ktoré žalobca predložil vo veci T-392/07;

3. zamietnuť vzájomné odvolanie Komisie v plnom rozsahu a

4. zaviazať Komisiu na náhradu všetkých trov konania a zároveň

5. subsidiárne zrušiť aj rozhodnutie predsedu Všeobecného súdu Európskej únie, ktorým sa vec T-392/07 pridelila štvrtej komore uvedeného súdu.

18. Komisia navrhuje:

1. zamietnuť odvolanie v plnom rozsahu ako zjavne neprípustné a/alebo zjavne nedôvodné;

2. zrušiť tento rozsudok v rozsahu, v akom ruší oznámenie Komisie z 24. júla 2007, ktorým sa žalobcovi oznámilo, že neexistuje žiadny výpis z registra týkajúci sa rozhodnutí o opakovaných žiadostiach vydaných pred 1. januárom 2005;

3. zrušiť rozsudok Všeobecného súdu z 15. januára 2013 vo veci T-392/07, Strack/Komisia, v rozsahu, v akom vyhlasuje za prípustnú žalobu proti údajným implicitným rozhodnutiam, ktorými sa zamietol prístup k dokumentom (Komisie a OLAF-u) týkajúcim sa opakovaných žiadostí;

4. zaviazať odvolateľa na náhradu všetkých trov konania pred Všeobecným súdom a Súdnym dvorom.

V – **Právne posúdenie**

19. Najprv je potrebné sa zaoberať prvým odvolacím dôvodom vzájomného odvolania Komisie, keďže sa týka prípustnosti častí žaloby v prvostupňovom konaní. Potom postupne posúdim druhý odvolací dôvod Komisie a päť z deviatich odvolacích dôvodov pána Stracka.

20. Tretiemu, štvrtému, ôsmemu a deviatemu odvolaciemu dôvodu pána Stracka sa však nebudem podrobne venovať, keďže ich považujem za zjavne nedôvodné.

A – *O prvom odvolacom dôvode vzájomného odvolania – existencia implicitného zamietnutia*

21. Komisia tvrdí, že žiadosť o prístup k rozhodnutiam Komisie a OLAF-u o opakovaných žiadostiach implicitne nezamietla. Z toho dôvodu neexistuje napadnuteľný právny akt a žaloba je v tomto rozsahu neprípustná. Všeobecný súd to nesprávne posúdil v bodoch 45 až 53, najmä v bodoch 51 a 52, napadnutého rozsudku. Okrem toho je rozsudok v týchto bodoch nejednotný, a preto nedostatočne odôvodnený.

1. O implicitnom zamietnutí

22. Koncept implicitného zamietnutia, ktorý umožňuje žalobu, sa zakladá na článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. Ak sa inštitúcii nepodarí odpovedať na žiadosť v stanovenej lehote, považuje sa to za zápornú odpoveď a žiadateľ má nárok začať súdne konanie proti inštitúcii. Implicitné zamietnutie si teda vyžaduje uplynutie lehoty.

23. Je potrebné preskúmať, či lehota uplynula. Dĺžka lehoty v zásade vyplýva z článkov 7 a 8 nariadenia č. 1049/2001. Podľa článku 7 ods. 1 rozhodne inštitúcia do 15 pracovných dní od zaevidovania žiadosti a prípadne povolí prístup. Podľa článku 7 ods. 3 môže byť táto lehota vo výnimočných prípadoch, napríklad v prípade žiadosti týkajúcej sa veľmi dlhého dokumentu alebo veľkého počtu dokumentov, predĺžená o ďalších 15 pracovných dní. Ak sa inštitúcii nepodarí odpovedať v týchto lehotách, žiadateľ má podľa článku 7 ods. 4 nárok podať opakovanú žiadosť. Na spracovanie tejto žiadosti je podľa článku 8 ods. 1 opäť k dispozícii 15 pracovných dní, ktoré sa podľa článku 8 ods. 2 vo výnimočných prípadoch môžu takisto predĺžiť o ďalších 15 pracovných dní.

24. Komisia napriek tomu zastáva názor, že je oprávnená odchýliť sa pri obzvlášť rozsiahlych žiadostiach od lehôt stanovených v nariadení č. 1049/2001.

25. Opiera sa pritom o článok 6 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, ktorý dotknutej inštitúcii umožňuje, aby sa neformálne poradila so žiadateľom s cieľom nájsť vhodné riešenie, ak sa žiadosť týka veľmi dlhého dokumentu alebo veľkého počtu dokumentov.

26. Komisia argumentuje systémom nariadenia č. 1049/2001. Keďže na rozhodnutie o jedinom dokumente je k dispozícii hneď 15 pracovných dní, musí byť pre vybavenie veľmi rozsiahlych žiadostí k dispozícii dlhšia lehota ako jednorazové predĺženie o ďalších 15 pracovných dní.

27. Tento argument však možno zohľadniť len pre časť žiadosti, o ktorej rozhodol generálny sekretariát Komisie, nie však pre časť žiadosti, ktorú postúpil na OLAF. Pretože ako správne zdôraznil pán Strack, OLAF prvýkrát odpovedal až po podaní žaloby, konkrétne 23. októbra 2007, teda dlho po uplynutí všetkých stanovených lehôt, a okrem toho nikdy nežiadal o predĺženie lehôt.

28. Okrem toho Komisia neuznáva, napriek relevantnému poukázaniu Všeobecného súdu v bode 51 napadnutého rozsudku, že podľa článku 7 ods. 3 a článku 8 ods. 2 je pre žiadosti o prístup k veľmi veľkému počtu dokumentov výslovne stanovené práve predĺženie o vždy ďalších 15 pracovných dní. Najmä z toho vyplýva, že nariadenie, na rozdiel od názoru Komisie, nie je určené len pre žiadosti, ktorých predmetom je len jeden dokument. Systém nariadenia teda nepodporuje stanovisko Komisie.

29. Podľa názoru Komisie sa okrem toho žiadosť pána Stracka týka „zjavne neprimeraného počtu dokumentov".

30. Na rozdiel od prvého dojmu cieľom tohto argumentu nie je zamietnutie celej žiadosti ako neprimeranej, ale len to, aby lehoty na vybavenie podľa nariadenia č. 1049/2001 vôbec nezohľadňovali množstvo požadovaných dokumentov. V záujme ochrany riadnej správy preto Komisia zastáva názor, že nebola povinná tieto lehoty dodržať. Okrem toho zastáva názor, že je zneužívajúce trvať na dodržaní lehôt pri takejto rozsiahlej žiadosti.

31. Komisii je však potrebné odporovať, že uplynutie lehôt na spracovanie opakovanej žiadosti má za následok začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby, ako to správne konštatoval Všeobecný súd v bodoch 47 a 52 napadnutého rozsudku.

32. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora majú totiž lehoty na podanie žaloby stanovené v článku 263 ZFEÚ kogentnú povahu a nespadajú len pod uváženie účastníkov konania alebo súdu,[4] keďže boli zavedené na zabezpečenie jednoznačnosti a istoty právnych vzťahov.[5] To platí najmä pre implicitné zamietnutie žiadosti, ktoré je stanovené nielen v súvislosti s prístupom k dokumentom, ale aj v služobnom práve Únie.[6]

33. V tejto súvislosti už Súdny dvor konštatoval, že oznámenie o tom, že explicitné rozhodnutie bude prijaté neskôr, nemôže zabrániť domnienke implicitného zamietnutia, ani začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby.[7] Ak už bola žiadosť implicitne zamietnutá, nespôsobuje neskoršie explicitné rozhodnutie, na rozdiel od názoru Komisie, začiatok plynutia novej lehoty na podanie žaloby.[8]

34. Ak sa žiadateľ spoľahne na Komisiu, následne riskuje, že žaloba proti nasledujúcemu výslovnému rozhodnutiu sa zamietne, pretože smeruje len proti potvrdzujúcemu aktu.[9] A dokonca sa musí obávať, že sa Komisia odvolá na prekročenie lehoty na podanie žaloby proti implicitnému zamietnutiu,[10] napriek tomu, že si predtým opakovane uplatnila dodatočné predĺženie lehôt na vybavenie.[11]

35. Ale aj keby Komisia nenamietala oneskorené podanie žaloby, alebo by táto jej námietka bola zamietnutá z dôvodu, že je v rozpore s dobrou vierou (*venire contra factum proprium*), žaloba by nebola jednoznačne prípustná. Súdy totiž môžu skúmať dodržanie lehoty na podanie žaloby ako kogentnú podmienku konania *ex offo*,[12] hoci to Všeobecný súd v konaniach o prístupe k dokumentom pravdepodobne nerobí systematicky.[13]

4 — Rozsudok Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, bod 21) a uznesenie Städter/ECB (C-102/12 P, EU:C:2012:723, bod 13).

5 — Rozsudky Moussis/Komisia (227/83, EU:C:1984:276, bod 12), Coen (EU:C:1997:33, bod 21) a Transportes Evaristo Molina/Komisia (C-36/09 P, EU:C:2010:670, bod 37).

6 — Rozsudky Müllers/HSV (79/70, EU:C:1971:79, bod 18) a Politi/ETF (C-154/99 P, EU:C:2000:354, bod 22).

7 — Rozsudok Müllers/HSV (EU:C:1971:79, bod 17).

8 — Rozsudok Müllers/HSV (EU:C:1971:79, bod 19 a nasl.) a špeciálne o prístupe k dokumentom uznesenie Všeobecného súdu ClientEarth a i./Komisia (T-278/11, EU:T:2012:593, bod 45).

9 — Uznesenie Všeobecného súdu ClientEarth a i./Komisia (EU:T:2012:593, bod 41).

10 — Tamže, bod 26.

11 — Tamže, body 8 a 10 až 12.

12 — Rozsudky Müllers/HSV (EU:C:1971:79, bod 6), Transportes Evaristo Molina/Komisia (EU:C:2010:670, bod 33), ako aj Gbagbo a i./Rada (C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 53). V tomto zmysle aj v uznesení Všeobecného súdu ClientEarth a i./Komisia (EU:T:2012:593, bod 30).

13 — Pozri napríklad rozsudok Všeobecného súdu Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe/Komisia (T-545/11, EU:T:2013:523, body 4, 6 a 12 týkajúce sa uplynutia času).

36. Z toho dôvodu nie je zneužívajúce, ak žiadateľ odmietne predĺženie lehôt na vybavenie. Naopak, obozretný žiadateľ musí pri súčasnom stave práva Únie a relevantnej judikatúry trvať na dodržaní lehôt, ak neskoršiu žalobu od samého začiatku nevylučuje.

37. Je však potrebné súhlasiť s Komisiou, že včasné vybavenie rozsiahlych žiadostí môže byť spojené s výraznými ťažkosťami. Vzhľadom na iné úlohy inštitúcií a na prostriedky, ktoré sú im k dispozícii, môže byť skutočne objektívne neprimerané, aby sa na účely dodržania lehôt stiahol personál z iných úloh.

38. Tento problém však nemôže vyriešiť Súdny dvor tak, že *retroaktívne* umožní určitej inštitúcii, aby zabránila vzniku implicitného rozhodnutia a začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby. Takáto odchýlka od znenia článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 by bola nezlučiteľná s cieľmi lehôt na podanie žaloby, ktorých účelom je, ako už bolo povedané, zabezpečenie jednoznačnosti a istoty právnych vzťahov. [14]

39. K inému výsledku nevedie ani rozsudok Internationaler Hilfsfonds [15], ktorý bol prijatý až po podaní žaloby pánom Strackom a ktorý naznačuje určitú flexibilitu pri uplatňovaní lehôt nariadenia č. 1049/2001.

40. Podľa tohto rozsudku nevyvoláva právoplatné rozhodnutie o žiadosti o prístup v špeciálnom regulačnom systéme nariadenia právnu istotu. Naopak, rozhodnutie môže byť vždy spochybnené novým podaním žiadosti. [16] Z toho však nevyplýva argument v prospech toho, aby sa žiadateľovi zrazu spätne odňala možnosť podať žalobu, ktorá mu patrí podľa jednoznačného znenia článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001.

41. Preto v tomto bode pri napadnutom rozsudku došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Z toho vyplýva, že tento odvolací dôvod vzájomného odvolania je potrebné zamietnuť.

2. Návrh riešenia do budúcnosti

42. Ak by Súdny dvor chcel ísť o krok ďalej a chcel by sa posadiť na miesto normotvorcu, aby predsa len umožnil zohľadnenie zásady proporcionality pri určovaní lehôt na vybavenie, mohlo by sa to uskutočniť nanajvýš vo forme pokynov do budúcnosti, ktoré by Komisii a dotknutému žiadateľovi poskytli potrebnú právnu istotu.

43. V tejto súvislosti je potrebné súhlasiť s Komisiou, že článok 6 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 je možné chápať v tom zmysle, že v ňom stanovené vhodné riešenie vo výnimočných prípadoch môže byť spojené s prekážkami pre plynutie lehôt na podanie žaloby pre predĺženie lehôt na vybavenie. V takýchto prípadoch by teda s lehotou na podanie žaloby predsa len disponovali účastníci konania.

44. Článok 6 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 však nemôže oprávňovať inštitúcie na to, aby sa jednostranne, bez akýchkoľvek obmedzení, odklonili od lehôt, ktoré stanovil normotvorca. Z toho, že toto ustanovenie poukazuje na neformálnu poradu so žiadateľom, vyplýva, že vhodné riešenie sa spravidla musí nájsť dohodou.

14 — Rozsudky Moussis/Komisia (EU:C:1984:276, bod 12), Coen (EU:C:1997:33, bod 21) a Transportes Evaristo Molina/Komisia (EU:C:2010:670, bod 37).

15 — Rozsudok Internationaler Hilfsfonds/Komisia (C-362/08 P, EU:C:2010:40).

16 — Rozsudok Internationaler Hilfsfonds/Komisia (EU:C:2010:40, bod 57 a nasl.).

45. Z prejednávanej veci nevyplýva ani dohoda v súvislosti s lehotami, ani fakt, že by sa Komisia vážne snažila o riešenie dohodou. Obmedzila sa na oznámenie, že lehoty nemôže dodržať.[17] Takéto oznámenie nemôže postačovať už preto, lebo bez akejkoľvek kompenzácie porušuje presný časový rámec nariadenia č. 1049/2001.

46. Naopak, inštitúcia by sa mala snažiť aj o zachovanie zásady proporcionality, aj cieľov nariadenia č. 1049/2001. Ak sa časový rámec článku 7 ods. 8 vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu nezdá byť vhodný, musí žiadateľovi navrhnúť primeraný nový časový rámec.

47. Okrem toho má žiadateľ právo na to, aby bol takýto nový časový rámec podrobne odôvodnený, pretože už predĺženia lehôt stanovené v článku 7 ods. 3 a článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 sú spojené s takouto povinnosťou odôvodnenia. Inštitúcia musí na základe toho uviesť, ako dospela k návrhu lehoty.

48. V prejednávanej veci sa okrem toho pravdepodobne mohlo ponúknuť, aby sa požadované dokumenty zaslali v menších čiastočných zásielkach namiesto dvoch veľkých zásielok za roky 2005/2006 a 2007, ktoré boli doručené až v roku 2008.

49. Nakoniec sa musí inštitúcia čo najzáväznejšie vyjadriť v tom zmysle, že nebude namietať prekročenie lehôt na podanie žaloby, ktoré nastalo v dôsledku lehôt na vybavenie, ale že naopak bude žiadateľa podporovať pri následnej žalobe aspoň v tomto bode.

50. Ak by žiadateľ takýto primeraný návrh bezdôvodne odmietol, prichádzala by do úvahy možnosť, že pri uplynutí stanovených lehôt by sa nepredpokladalo implicitné zamietnutie. Z kritéria proporcionality však tiež vyplýva, že v takomto prípade by sa úplne upustilo od právnej istoty spojenej s jednoznačnými lehotami nariadenia č. 1049/2001. Nedalo by sa predvídať, kedy by bolo možné predpokladať implicitné zamietnutie a kedy nie.

51. Preto by takýto postup vyvolával veľkú nedôveru. Úlohou normotvorcu Únie by skôr malo byť prijatie primeranej novej právnej úpravy. Len na okraj v tejto súvislosti podotýkam, že lehoty nariadenia č. 1049/2001 sa podľa článku 3 nariadenia (ES) č. 1367/2006[18] vzťahujú aj na prístup k informáciám o životnom prostredí v zmysle Aarhuského dohovoru[19]. Článok 4 ods. 2 dohovoru však stanovuje ešte kratšie lehoty, ako sú v súčasnosti explicitne stanovené v nariadení č. 1049/2001, a to lehoty jedného mesiaca, maximálne dvoch mesiacov, na konečné správne rozhodnutie.

3. O odôvodnení Všeobecného súdu

52. V súvislosti s tým, že Komisia nakoniec namieta proti odôvodneniu Všeobecného súdu v tomto bode, obmedzujú sa jej tvrdenia na to, že spochybňujú relevantnosť judikatúry, o ktorú sa opiera Všeobecný súd. Nedostatok odôvodnenia však nemôže spočívať v tom, že Všeobecný súd chápe určité judikáty inak ako Komisia.[20]

17 — Listy z 24. júla a 7. septembra 2007.

18 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 264, s. 13).

19 — Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Ú. v. EÚ L 124, 2005, s. 4).

20 — Pozri rozsudky Wunenburger/Komisia (C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 80) a Gogos/Komisia (C-583/08 P, EU:C:2010:287, bod 35).

4. Návrh v súvislosti s prvým odvolacím dôvodom vzájomného odvolania

53. Prvý odvolací dôvod vzájomného odvolania sa preto musí zamietnuť. Prípustnosť žaloby v konaní na prvom stupni na základe toho nie je sporná.

B – *O druhom odvolacom dôvode vzájomného odvolania – neexistencia výpisu z registra*

54. Druhý odvolací dôvod vzájomného odvolania sa týka žiadosti pána Stracka o vydanie výpisu z registra vypracovaného Komisiou podľa článku 11 nariadenia č. 1049/2001 týkajúceho sa rozhodnutí o zamietnutí opakovaných žiadostí vydaných pred 1. januárom 2005.

55. Podľa článku 11 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 zabezpečí každá inštitúcia prístup verejnosti k registru dokumentov, aby bolo uplatňovanie občianskych práv podľa tohto nariadenia efektívne. Odkazy na dokumenty sa na tento účel bezodkladne zaznamenávajú v registri. Podľa odseku 2 je ku každému dokumentu v registri uvedené odkazové číslo, predmet a/alebo krátky opis obsahu dokumentu a dátum jeho prijatia alebo vyhotovenia a zaznamenania v registri.

56. Komisia však listom z 24. júla 2007 oznámila pánovi Strackovi, že rozhodnutia, ktorými sa zamietli opakované žiadosti o prístup, sa do registra nezaznamenávali.

57. Všeobecný súd v tejto súvislosti v bode 102 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia postupovala svojvoľne a nepredvídateľne, keď opomenula zaznamenať do registra všetky rozhodnutia vydané pred 1. januárom 2005, ktorými sa úplne alebo čiastočne zamietli opakované žiadosti. Jej tvrdením, že dotknutý výpis z registra neexistuje, preto porušila právo žalobcu na prístup k registru, ktoré je zakotvené v článku 2 nariadenia č. 1049/2001. Preto Všeobecný súd zrušil explicitné rozhodnutie z 24. júla 2007 o zamietnutí prístupu k výpisu z registra.

58. Komisia konkrétne namieta, že Všeobecný súd konštatoval existenciu dokumentu, ktorý v skutočnosti neexistoval (o tom bod 1), z nariadenia nesprávne vyvodil povinnosť vypracovania dokumentov a ich vydania (o tom bod 2), a nakoniec rozhodol *ultra petita* (o tom bod 3).

1. O „existencii“ neexistujúceho dokumentu

59. Komisia zastáva názor, že Všeobecný súd v bode 77 napadnutého rozsudku konštatoval, že požadovaný výpis z registra existuje a že sa nachádza v jej držbe. Toto tvrdenie, ktorým sa pravdepodobne implicitne vytýka skreslenie skutkového stavu, však spočíva na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku.

60. Všeobecný súd totiž len vyvracia tvrdenie Komisie, ktoré použila na svoju obranu, že výpis z registra, *ak by existoval*, by nebol dokumentom a žiadosť pána Stracka by preto v tomto bode nespadala pod nariadenie č. 1049/2001. *Fakt*, že výpis skutočne existuje, Všeobecný súd nekonštatuje ani v tomto bode, ani v inom bode napadnutého rozsudku.

61. Táto časť odvolacieho dôvodu teda nie je dôvodná.

2. O povinnosti vypracovať dokument

62. Ďalej Komisia namieta proti tomu, že Všeobecný súd v bode 99 napadnutého rozsudku konštatuje, že je v rozpore so zásadou transparentnosti, na ktorej spočíva nariadenie č. 1049/2001, ak sa inštitúcie odvolávajú na neexistenciu dokumentov, aby sa zbavili uplatňovania tohto nariadenia. Predpokladom efektívneho uplatňovania práva na prístup k dokumentom je to, aby dotknuté inštitúcie, pokiaľ je to možné, dokumentovali svoju činnosť nesvojvoľným a predvídateľným spôsobom a aby túto dokumentáciu uchovávali.

63. Všeobecný súd v bodoch 100 a 101 napadnutého rozsudku kladie na roveň tejto dokumentačnej povinnosti povinnosť vyplývajúcu z článku 11 nariadenia č. 1049/2001 na zaznamenanie rozhodnutí o zamietnutí opakovaných žiadostí do registra. Na tom Všeobecný súd zakladá vyššie uvedené konštatovanie v bode 102 napadnutého rozsudku.

64. Komisia proti tomu namieta, že z nariadenia č. 1049/2001 nevyplýva povinnosť vypracovať dokumenty.

65. Tento názor spočíva na správnej úvahe, že právo na prístup k dokumentom sa podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 vzťahuje na všetky dokumenty, ktoré niektorá z inštitúcií má, to znamená dokumenty, ktoré (už) vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe. Podľa článku 3 písm. a) sa pritom dokumentom rozumie akýkoľvek obsah bez ohľadu na to, aké je jeho médium. Neexistujúce zápisy v registri však nie sú obsahom a nemožno ich vydať.

66. Všeobecný súd síce správne konštatuje, že článok 11 nariadenia č. 1049/2001 zaväzuje inštitúcie vytvoriť register a v ňom registrovať dokumenty. A Komisia nespochybňuje, že povinnosť registrácie dokumentov sa vzťahuje aj na rozhodnutia o zamietnutí opakovaných žiadostí.

67. Napriek tomu nariadenie č. 1049/2001 nespája povinnosť podľa článku 11 priamo s právom na prístup k dokumentom podľa článku 2 ods. 1. Preto nie je možné prostredníctvom žiadosti o prístup k dokumentom presadzovať splnenie registračnej povinnosti. Na tento účel sa skôr musí uplatniť konanie o žalobe na nečinnosť podľa článku 265 ZFEÚ.

68. Preto je potrebné konštatovať, že Všeobecný súd v bodoch 99 až 102 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že právo na prístup k dokumentom zaväzuje Komisiu, aby pri relevantnej žiadosti o prístup skompletizovala verejný register, aby mohla vydať požadovaný výpis z tohto registra.

69. Rozhodnutie Všeobecného súdu sa však musí ponechať v platnosti na základe iného odôvodnenia. Keďže Komisia na základe svojho vlastného zanedbania nebola schopná vydať požadovaný výpis z verejného registra podľa článku 11 nariadenia č. 1049/2001, bola povinná prinajmenšom preukázať, či môže sprístupniť žalobcovi požadované informácie vo forme jedného alebo viacerých iných dokumentov. V tejto súvislosti by prichádzali do úvahy napríklad výpisy z interných registrov alebo materiály, ktoré sa používali pri príprave ročných správ o uplatňovaní nariadenia. Takéto preukázanie však na základe listu z 24. júla 2007 nenastalo. Na základe toho sa rozhodnutie uvedené v tomto liste muselo zrušiť z dôvodu neúplného vybavenia tejto časti žiadosti.

70. Z toho vyplýva, že ani s touto časťou odvolacieho dôvodu nemôže Komisia uspieť.

3. O rozsahu žalobného návrhu pána Stracka

71. Nakoniec Komisia zastáva názor, že Všeobecný súd rozhodol v dvoch bodoch *ultra petita*.

72. Po prvé si myslí, že Všeobecný súd v bode 101 rozhodol, že Komisia musí rozhodnutia o prvých žiadostiach povinne uvádzať v registri. Pri tomto bode však nejde o rozhodnutie Všeobecného súdu, ktoré by mohlo prekračovať návrhy pána Stracka, ale len o súčasť odôvodnenia Všeobecného súdu. Toto odôvodnenie nie je viazané rozsahom návrhov.

73. Rozhodnutie Všeobecného súdu v bode 102 napadnutého rozsudku sa naopak v súlade s návrhom pána Stracka obmedzuje na konštatovanie, že odmietnutie prístupu k výpisu z registra týkajúceho sa všetkých rozhodnutí o zamietnutí opakovaných žiadostí sa ruší.

74. V tejto súvislosti Komisia vysvetľuje, že pán Strack navrhoval zrušiť implicitné zamietnutie prístupu k výpisu z registra, ale Všeobecný súd nad rámec toho zrušil explicitné zamietnutie.

75. Z formálneho hľadiska je v tejto súvislosti potrebné konštatovať, že pán Strack navrhoval zrušiť rozhodnutia Komisie, ktoré boli vydané skutočne alebo na základe zákonnej fikcie zamietnutia podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. To zahŕňa explicitné rozhodnutie zrušené Všeobecným súdom, ktoré bolo doručené 25. júla 2007.

76. Otázka, či toto rozhodnutie bolo skutočne vhodným predmetom rozsudku Všeobecného súdu alebo či sa Všeobecný súd mal namiesto toho zaoberať neskorším implicitným rozhodnutím o opakovanej žiadosti, môže v tomto prípade zostať nezodpovedaná. Komisia v tejto súvislosti totiž nevzniesla žiadne námietky.

77. Pre prípad, že sa Súdny dvor chce zaoberať touto otázkou *ex offo*, je potrebné poznamenať, že pán Strack podal prvú opakovanú žiadosť už 23. júla 2007, potom čo od jeho prvej žiadosti z 20. júna uplynulo viac ako 20 pracovných dní. Oznámenie z 24. júla 2007 naopak poslala Komisia až 25. júla, teda dva dni po tejto prvej opakovanej žiadosti. Komisia si síce v tomto oznámení uplatnila právo na predĺženie lehoty na zodpovedanie prvej žiadosti, ale z oznámenia nevyplývalo, že by predĺženie tejto lehoty potrebovala aj v súvislosti s výpisom z registra. Súčasne totiž oznámila, že register neobsahuje žiadané údaje. Preto Všeobecný súd neskresľuje toto oznámenie, keď ho chápe v tom zmysle, že v ňom Komisia vyjadrila v súvislosti so žiadaným výpisom z registra svoje definitívne stanovisko v zmysle rozhodnutia o opakovanej žiadosti. [21]

78. Z toho vyplýva, že aj táto časť odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť.

C – *O prvom odvolacom dôvode odvolania – porušenie práva na zákonného sudcu*

79. Prvým odvolacím dôvodom pán Strack namieta proti tomu, že predseda Všeobecného súdu pridelil túto vec 13. októbra 2011 pre blížiaci sa odchod spravodajcu, v záujme plynulého vybavenia a riadneho výkonu spravodlivosti, inej komore.

80. Toto pridelenie porušilo právo na zákonného sudcu, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 EDĽP a článku 47 druhého odseku Charty základných práv Európskej únie, ako aj článok 50 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a články 12 a 13 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v spojení s rozhodnutiami o pridelení vecí a pridelení sudcov komorám.

21 — Pozri rozsudok Internationaler Hilfsfonds/Komisia (EU:C:2010:40, bod 60).

81. Existencia záruk v oblasti zloženia súdu je základným kameňom práva na spravodlivé súdne konanie, ktorého dodržanie musí súd Únie overiť, pokiaľ sa tvrdí jeho porušenie.[22] Podľa článku 47 druhého odseku Charty základných práv Európskej únie a podľa článku 6 ods. 1 EDĽP, ktorý je s ním skoro identický a ktorý sa musí zohľadňovať pri jeho výklade,[23] má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná súdom už[24] zriadeným zákonom.

82. Pojem zákon pritom zahŕňa najmä zákonné ustanovenia o zriadení a príslušnosti súdov. Ak súd podľa týchto ustanovení nie je príslušný na prerokovanie veci, nie je teda súdom zakladajúcim sa na zákone.[25] Okrem toho ESĽP v ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že organizácia justície nemôže byť ponechaná na voľnú úvahu súdnych orgánov, hoci určitá diskrečná právomoc súdov pri výklade relevantných zákonných ustanovení je prípustná.[26] Ďalej siahajúce požiadavky, napríklad právna úprava, ktorá vopred stanovuje príslušných sudcov na základe abstraktných kritérií,[27] sa naopak v rámci práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 47 Charty a článku 6 ods. 1 EDĽP doteraz ešte nepresadili.

83. Na základe vyššie uvedeného je pri posúdení tohto odvolacieho dôvodu relevantné najmä to, či rozhodnutie predsedu Všeobecného súdu z 13. októbra 2011 zodpovedalo ustanoveniam o prideľovaní konaní komorám Všeobecného súdu.[28]

84. Podľa článku 50 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora zloženie komôr a prideľovanie vecí komorám upravuje Rokovací poriadok Všeobecného súdu. Podľa článku 13 ods. 1 Rokovacieho poriadku po podaní návrhu na začatie konania pridelí predseda Všeobecného súdu vec niektorej z komôr. Článok 12 rokovacieho poriadku stanovuje, že Všeobecný súd stanoví kritériá, na základe ktorých budú veci prideľované jednotlivým komorám.

85. Podľa všetkého bola žaloba pána Stracka pôvodne pridelená komore v súlade s vtedy platnými kritériami[29] na základe poradia registrácie vecí do registra kancelárie.

86. Pri napadnutom novom pridelení veci boli síce kritériá stanovené v neskoršom oznámení,[30] ale ich obsah zostal nezmenený.

87. Pán Strack správne konštatuje, že žiadne z týchto ustanovení explicitne nestanovuje nové pridelenie už pridelených vecí predsedom Všeobecného sudu.

88. V kritériách prideľovania je však stanovené, že predseda Všeobecného súdu môže rozhodnúť odchylne od týchto striedaní, najmä s cieľom zabezpečiť vyrovnané rozdelenie pracovného zaťaženia. Súvislosť s kritériami prideľovania podľa poradia registrácie síce svedčí v prospech toho, že toto oprávnenie na odlišné rozhodnutie sa má vzťahovať na pôvodné pridelenie vecí. No znenie nebráni uplatneniu pri neskoršom novom pridelení veci.

22 — Rozsudky Chronopost/UFEX a i. (C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 46) a Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament (C-308/07 P, EU:C:2009:103, bod 42).

23 — Článok 52 ods. 3 Charty základných práv, rozsudok Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, bod 44) a preskúmanie z 28. februára 2013, Arango Jaramillo a i./EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, bod 42 a 43).

24 — Nachádza sa len v článku 47 druhom odseku Charty.

25 — V tomto zmysle v súvislosti s článkom 6 ods. 1 EDĽP rozsudok ESĽP, Jorgic v. Nemecko z 12. júla 2007, sťažnosť 74613/01, bod 64 a 65.

26 — Rozsudky ESĽP z 22. júna 2000, Coëme a i. v. Belgicko, sťažnosti č. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 a 33210/96, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2000-VII, s. 1, bod 98, DMD Group v. Slovensko z 5. októbra 2010, sťažnosť č. 19334/03, bod 60, a Oleksandr Volkov v. Ukrajina z 9. januára 2013, sťažnosť č. 21722/11, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2013, bod 150.

27 — V tomto zmysle kritérium článku 101 nemeckého Grundgesetz podľa uznesenia nemeckého Bundesverfassungsgericht z 8. apríla 1997 (1 PBvU 1/95, BVerfGE 95, 322, 327 a nasl.) a odporúčanie European Commission for Democracy through Law (Venice Commission), Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges zo 16. marca 2010 (CDL-AD[2010]004, bod 75).

28 — Pozri v tomto zmysle uznesenie Marcuccio/Komisia (C-528/08 P, EU:C:2009:761, bod 58).

29 — Pozri oznámenie v Ú. v. EÚ C 269, 2007, s. 42.

30 — Ú. v. EÚ C 288, 2010, s. 5.

89. Po novom obsadení miest sudcov a zmene obsadenia komôr môže byť takéto nové pridelenie dokonca nevyhnutné. [31]

90. Dôvodom nového pridelenia však môže byť aj vyrovnané rozdelenie pracovného zaťaženia. Toto nemá len organizačný charakter, ale jeho účelom je zabezpečiť, aby sa veci, v súlade s článkom 47 ods. 2 Charty a článkom 6 ods. 1 EDĽP, vybavili v rámci primeranej lehoty.

91. Prejednávaná vec je príkladom toho, že môže byť nevyhnutné vec z tohto dôvodu neskôr nanovo prideliť. V roku 2011 bola žaloba prejednávaná už štyri roky a hrozili ďalšie prieťahy, keďže spravodajca mal čoskoro odísť. Na rozdiel od toho mohla nová komora v konaní ihneď pokračovať.

92. Z toho dôvodu je potrebné vykladať oprávnenie predsedu Všeobecného súdu odchýliť sa od kritérií prideľovania v tom zmysle, že môže prideliť vec aj po jej pôvodnom pridelení iným spôsobom s cieľom zabezpečiť vyrovnané rozdelenie pracovného zaťaženia.

93. Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok bol prijatý príslušným súdom, a preto sa prvý odvolací dôvod musí zamietnuť.

D – *O druhom odvolacom dôvode – rôzne vady konania*

94. Druhým odvolacím dôvodom sa namietajú vady konania, konkrétne odmietnutie žiadosti o skrátené konanie, obmedzenie práva na vypočutie, zamietnutie overenia požadovaných dokumentov Všeobecným súdom, obmedzenie predmetu návrhu a neprimeraná dĺžka konania.

1. O prvej a piatej časti odvolacieho dôvodu – skrátené konanie a dĺžka konania

95. Prvou časťou odvolacieho dôvodu pán Strack namieta, že Všeobecný súd zamietol bez odôvodnenia jeho žiadosť o skrátené konanie. Keďže záujem na tomto skrátení smeruje tým istým smerom ako právo na primeranú dĺžku konania uplatnené v piatej časti odvolacieho dôvodu, zaoberám sa oboma časťami spoločne.

96. Podľa článku 47 druhého odseku Charty základných práv a článku 6 ods. 1 EDĽP má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote. Prekročenie primeranej lehoty na rozhodnutie je preto procesnou vadou, ktorá predstavuje porušenie základného práva, a dotknutý účastník konania musí mať teda právo na účinný opravný prostriedok, ktorý mu umožní primeranú nápravu. [32]

97. Ale keď neexistujú indície, podľa ktorých nadmerná dĺžka trvania konania pred Všeobecným súdom mala dopad na riešenie sporu, nedodržanie požiadavky rozhodnutia veci v primeranej lehote nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku. [33] To musí platiť aj vtedy, ak nadmerná dĺžka trvania konania vyplýva z toho, že konanie neprebehlo ako skrátené.

98. Pán Strack však neuviedol, do akej miery ovplyvnila dĺžka konania výsledok sporu. Preto s týmito časťami odvolacieho dôvodu nemožno uspieť.

99. Preto ani neodôvodnenie zamietnutia žiadosti o skrátené konanie nemôže viesť k úspechu odvolania.

31 — Pozri rozsudok Salzgitter/Komisia (C-182/99 P, EU:C:2003:526, bod 28 a nasl.).

32 — Rozsudok Groupe Gascogne/Komisia (C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 72) a rozsudok ESĽP, Kudla v. Poľsko z 26. októbra 2000, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2000 XI, § 156 a 157.

33 — Rozsudky Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisia (C-385/07 P, EU:C:2009:456, body 190 a 196) a Groupe Gascogne/Komisia (EU:C:2013:770, bod 73).

100. Pán Strack však v tejto súvislosti namieta aj proti tomu, že Všeobecný súd v bode 93 napadnutého rozsudku zamietol ako neprípustný návrh na náhradu škody za nadmernú dĺžku konania. S odvolaním sa na rozsudok Baustahlgewebe [34] a moje návrhy vo veci Solvay [35] uvádza, že účinná právna ochrana vyžaduje, aby sa, pokiaľ je to možné, rozhodlo o prípadnom odškodnení už v rámci neprimerane dlhého konania.

101. Ale ani s týmto tvrdením nemôže uspieť. Všeobecný súd totiž medzičasom od rozsudku Baustahlgewebe upustil [36] a konštatoval, že o návrhu na náhradu škody za nadmerne dlhé trvanie konania musí rozhodnúť iná komora tohto súdu. [37] Na základe toho Všeobecný súd správne konštatoval, že nárok na náhradu škody sa musí uplatniť samostatnou žalobou.

102. Tieto dve časti druhého odvolacieho dôvodu sa preto musia zamietnuť.

2. O druhej časti odvolacieho dôvodu – právo na vypočutie

103. Touto časťou odvolacieho dôvodu pán Strack namieta, že sa mu neposkytlo dostatočné právo na vypočutie. Všeobecný súd mu neudelil žiadnu špeciálnu možnosť, aby sa vyjadril k dokumentom poskytnutým OLAF-om, ktoré dostal až po podaní repliky. Takisto neprijal rozsiahlu písomnú prípravu na ústne pojednávanie zo 14. mája 2012, udelil mu na pojednávaní na vyjadrenie len 30 minút namiesto požadovaných 60 minút, zamietol na pojednávaní návrh na pripustenie ďalšieho písomného vyjadrenia a po pojednávaní zamietol aj ďalšie písomné vyjadrenie z 25. júna 2012, ktoré obsahovalo najmä návrh na opravu zápisnice z pojednávania.

Všeobecne o práve na vypočutie

104. V súvislosti s touto časťou odvolacieho dôvodu je potrebné podotknúť, že na splnenie požiadaviek súvisiacich s právom na spravodlivé súdne konanie je totiž potrebné, aby sa účastníci konania mohli kontradiktórne vyjadriť tak k skutkovým okolnostiam, ako aj k právnym skutočnostiam, ktoré sú z hľadiska konania kľúčové. [38]

105. V zásade to bolo v konaní pred Všeobecným súdom možné. Pán Strack sa mohol v žalobe a v replike, ako aj na ústnom pojednávaní podrobne vyjadriť. Všeobecný súd mu umožnil v replike výrazné prekročenie počtu strán stanoveného v pokynoch Všeobecného súdu pre účastníkov konania a poskytol mu na ústnom pojednávaní dvojnásobok času na vyjadrenie stanoveného v týchto pokynoch. Okrem toho Všeobecný súd prijal do spisu dodatočné písomné vyjadrenia pána Stracka zo 16. novembra 2011, z 25. januára 2012 a z 1. apríla 2012 a doručil ich Komisii na vyjadrenie.

106. Námietky týkajúce sa dokumentov OLAF-u a opravy zápisnice z pojednávania si však vyžadujú špeciálne vysvetlenie.

O dokumentoch OLAF-u

107. Rozhodnutie OLAF-u z 23. októbra 2007 bolo pánovi Strackovi doručené najneskôr s vyjadrením k žalobe z 30. mája 2008 ako príloha B.1. Preto bolo aj predmetom jeho repliky.

34 — Rozsudok Baustahlgewebe/Komisia (C-185/95 P, EU:C:1998:608).

35 — Návrhy Solvay/Komisia (C-109/10 P, EU:C:2011:256).

36 — Rozsudok Groupe Gascogne/Komisia (EU:C:2013:770, bod 82 a 83).

37 — Rozsudok Groupe Gascogne/Komisia (EU:C:2013:770, bod 90).

38 — Rozsudky Komisia/Írsko a i. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 56), preskúmanie M/EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, bod 41).

108. Anonymizované dokumenty poskytnuté na základe tohto rozhodnutia naopak dostal podľa jeho tvrdenia, ktoré Komisia nespochybnila, až 17. októbra 2008, teda po podaní jeho repliky. To bolo pravdepodobne spôsobené tým, že rozhodnutie a dokumenty sa zasielali veľmi rozsiahlymi e-mailami a obmedzenie objemu e-mailovej schránky pána Stracka sa prekročilo už prvou zásielkou. O tejto okolnosti sa pán Strack podľa všetkého dozvedel z prílohy listu Všeobecného súdu z 9. marca 2012, ktorá obsahovala oznámenie o chybe, ktoré dostala Komisia pri pokuse o zaslanie 23. októbra 2007.

109. Pán Strack sa síce mohol vo svojej replike z 20. augusta 2008 už vyjadriť k samotnému rozhodnutiu z 23. októbra 2007, a preto v tejto súvislosti aj rozšíril svoju žalobu. Ale keďže dostal dokumenty až 17. októbra 2008, nemohol sa k nim a k vykonaným preškrtnutiam v replike vyjadriť. Okrem toho tvrdí, že mu nebolo umožnené primerané predĺženie času na vyjadrenie počas ústneho pojednávania.

110. Táto námietka sa zakladá na skôr atypickej procesnoprávnej situácii, konkrétne na okolnosti, že Všeobecný súd pri spore týkajúcom sa prístupu k dokumentom pripustí dodatočné rozšírenie žaloby, ak sa žaloba najprv týkala implicitného zamietnutia prístupu, ktoré sa neskôr nahradilo explicitným rozhodnutím.

111. Keď Všeobecný súd pripúšťa rozšírenie žaloby, musí udeliť primeranú možnosť na zaujatie stanoviska. Možnosť vyjadrenia na ústnom pojednávaní nemôže úplne nahradiť písomné vyjadrenie, keďže procesné právo súdov Únie v každom prípade stanovuje písomné konanie, ktoré sa ústnym pojednávaním len dopĺňa. Okrem toho pán Strack nedostal na ústnom pojednávaní čas na vyjadrenie, ktorý podľa jeho názoru potreboval.

112. Komisia zastáva názor, že pán Strack je sám zodpovedný za obmedzenie svojich možností vyjadriť sa, keďže mal aj možnosť podať proti rozhodnutiu z 23. októbra 2007 samostatnú žalobu. Rozšírenie konania T-392/08 na toto rozhodnutie nastalo výlučne v jeho záujme.

113. Toto tvrdenie je prekvapujúce. To, že rozšírenie žaloby vôbec prišlo do úvahy, sa zakladalo na tom, že Komisia si nesplnila svoje vlastné povinnosti na včasné vybavenie žiadostí. Okrem toho Komisia pravdepodobne nezabezpečila, aby pán Strack včas dostal ani neskoro prijaté rozhodnutie z 23. októbra 2007 a súvisiace dokumenty. Naopak, podľa všetkého dokonca ignorovala oznámenie o chybe, ktoré upozorňovalo na zlyhanie doručenia. Preto je v prvom rade Komisia zodpovedná za to, že pán Strack nemohol využiť všetky stanovené možnosti na vyjadrenie.

114. Okrem toho je potrebné poznamenať, že rozšírenie žaloby síce slúžilo aj, ale nie výlučne, záujmu pána Stracka, ale zároveň aj odbremeneniu Všeobecného súdu a protistrany, v tomto prípade Komisie. Je totiž pre všetkých účastníkov efektívnejšie viesť rozšírený právny spor, ako otvárať pre každé nové rozhodnutie samostatné konanie.

115. Ale v súvislosti s tvrdeniami pána Stracka je potrebné odporovať, že sám nevykonal všetky možné opatrenia na ochranu svojho práva na vyjadrenie. Potom, čo spolu s vyjadrením k žalobe dostal po prvýkrát aj rozhodnutie OLAF-u z 23. októbra 2007, mal totiž vynaložiť primerané úsilie na to, aby získal aj chýbajúce dokumenty, aby ich mohol zohľadniť v replike. Mal najmä upozorniť Komisiu na zlyhanie doručenia a v prípade potreby požiadať aj Všeobecný súd o predĺženie lehoty na repliku.

116. V tejto súvislosti musia totiž platiť tie isté úvahy ako pri určovaní lehoty na podanie žaloby po nadobudnutí vedomosti o dotknutom rozhodnutí. V tejto súvislosti platí to, že ak nedošlo k uverejneniu ani k oznámeniu, má ten, kto vie o existencii aktu, ktorý sa ho týka, požiadať o jeho úplné znenie v primeranej lehote. [39]

39 — Rozsudky Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie/Komisia (C-180/88, EU:C:1990:441, body 22, 29 a 30) a Windpark Groothusen/Komisia (C-48/96 P, EU:C:1998:223, bod 80).

117. To musí platiť o to viac, ak je pán Strack zodpovedný za problémy s doručením, keďže podal rozsiahlu žiadosť o prístup, ale na účely doručenia dokumentov poskytol len e-mailovú schránku s obmedzeným objemom.

118. Za žiadnych okolností nemôže byť prípustné, že pán Strack čakal dlhšie ako tri roky a uplatnil si nárok vyjadriť sa k týmto dokumentom až krátko pred pojednávaním.

119. Preto si pán Strack v konečnom dôsledku, napriek správaniu Komisie, musí pripísať stratu možnosti písomného vyjadrenia sa a obmedzenie možnosti ústneho vyjadrenia sa k dokumentom OLAF-u.

O výhrade týkajúcej sa zápisnice

120. Nakoniec pán Strack namieta, že Všeobecný súd podľa bodu 27 napadnutého rozsudku neposudzoval žiadosť o opravu zápisnice z ústneho pojednávania z hľadiska jeho obsahu, ale zamietol ho rozhodnutím o tom, že ústna časť konania sa nebude opätovne otvárať.

121. Žiadosť o opravu zápisnice sa síce v Rokovacom poriadku Všeobecného súdu neuvádza, ale účastníci konania musia byť v zásade oprávnení namietať chyby a medzery tohto dokumentu. Podľa článku 63 ods. 1 druhej vety Rokovacieho poriadku ide o verejnú listinu, ktorá sa na základe toho používa aj ako dôkaz o obsahu pojednávania.[40]

122. Okolnosť, že Všeobecný súd sa touto žiadosťou nezaoberal, však sama osebe nemôže vyvolať pochybnosti o platnosti napadnutého *rozsudku*. Skôr vyvoláva pochybnosti o dôkaznej sile zápisnice. Preto je táto výhrada týkajúca sa zápisnice neúčinná (*inopérant*), a teda je potrebné ju zamietnuť.

O údajne oneskorenom tvrdení Komisie týkajúcom sa nariadenia č. 45/2001

123. Pán Strack nakoniec nesprávne namieta, že Všeobecný súd zohľadnil počas ústneho pojednávania tvrdenie Komisie týkajúce sa nariadenia č. 45/2001, hoci bolo oneskorené. Základ tejto argumentácie bol totiž položený už v poukázaní na výnimku týkajúcu sa ochrany osobných údajov podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Naopak, fakt, že nariadenie č. 45/2001 má v tejto súvislosti osobitný význam, nebol počas výmeny písomných vyjadrení taký jasný ako v čase ústneho pojednávania. Vyplynulo to totiž najmä z medzičasom prijatého rozsudku Bavarian Lager.[41]

3. O tretej časti odvolacieho dôvodu – preskúmanie všetkých dokumentov

124. Treťou časťou odvolacieho dôvodu pán Strack namieta, že Všeobecný súd v rozpore s jeho návrhom nepreskúmal pri všetkých dokumentoch skutočnosť, či prešKrtnutia sú oprávnené na základe výnimky týkajúcej sa ochrany osobných údajov.

125. Súdny dvor konštatoval, že Všeobecný súd je povinný nahliadnuť do dokumentov, ak je sporné, či ich obsah umožňuje uplatnenie určitých výnimiek.[42] Pri preškrtnutí osobných údajov, o ktoré ide v tomto prípade, však ide o to, či je z dôvodu ochrany týchto údajov nevyhnutné, aby sa s menami a inými osobnými údajmi určitých skupín osôb zaobchádzalo dôverne. Na takéto posúdenie nie je potrebné nahliadnutie do relevantných dokumentov. Naopak spravidla postačuje oboznámenie sa s odôvodnením rozhodnutia.

40 — Napríklad preskúmanie M/EMEA (EU:C:2009:804, bod 45), ako aj uznesenia Iride a Iride Energia/Komisia (C-150/09 P, EU:C:2010:34, bod 74) a Kronoply/Komisia (C-117/09 P, EU:C:2010:370, bod 44).

41 — Rozsudok Komisia/Bavarian Lager (C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 59).

42 — Rozsudok Jurašinović/Rada (C-576/12 P, EU:C:2013:777, bod 27).

4. O štvrtej časti odvolacieho dôvodu – úplnosť rozhodnutí Komisie

126. Štvrtá časť odvolacieho dôvodu sa týka otázky, či Komisia úplne zodpovedala žiadosť o prístup k všetkým dokumentom, ktoré sa týkajú opakovaných žiadostí o prístup k dokumentom zamietnutých Komisiou od 1. januára 2005. Pán Strack proti tomu namieta, že Všeobecný súd v bode 139 napadnutého rozsudku zamietol jeho tvrdenie, že Komisia nepreukázala, že mu doručila všetky rozhodnutia o zamietnutí opakovaných žiadostí vydané v sporných obdobiach.

127. Táto výhrada smeruje proti tomu, ako Všeobecný súd posúdil tvrdenia účastníkov konania o tejto otázke.

128. Z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že len Všeobecný súd má právomoc jednak zistiť skutkový stav, okrem prípadu, keď by vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, a jednak tento skutkový stav posúdiť. [43]

129. Ale v štádiu odvolacieho konania sú výhrady týkajúce sa skutkových zistení a ich posúdenia v napadnutom rozhodnutí prípustné, ak odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd dospel k zisteniam, ktorých skutková nesprávnosť vyplýva z písomností v spise alebo zo skreslenia dôkazov, ktoré mu boli predložené. [44]

130. O skreslenie ide vtedy, ak je bez poukazovania na nové dôkazy posúdenie existujúcich dôkazov zjavne nesprávne. [45] Ak Všeobecný súd, tak ako v tomto prípade, vyvodzuje z určitých skutkových okolností závery, je potrebné preskúmať, či zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia dôkazov. [46]

131. V prejednávanej veci ide o takýto prípad.

132. Pán Strack vychádzal v konaní na prvom stupni z toho, že počet dokumentov, ktoré mu boli sprístupnené (315), výrazne zaostáva za počtom rozhodnutí o úplnom alebo čiastočnom zamietnutí opakovaných žiadostí uvedeným v oficiálnych správach (575) [47].

133. Komisia však proti tomu namieta, že tieto údaje nie sú správne, pretože niektoré rozhodnutia o opakovaných žiadostiach sa týkali viacerých opakovaných žiadostí tej istej osoby a o iných opakovaných žiadostiach nebolo ešte na konci relevantného roka rozhodnuté.

134. Nevykonáva však presný výpočet, ktorý by rozdiely úplne vysvetlil. Možno by takýto výpočet zohľadňoval aj rozhodnutia o opakovaných žiadostiach prijaté OLAF-om, ktoré pravdepodobne doteraz obaja účastníci konania v tejto súvislosti ignorovali a ktoré sa podľa všetkého nepočítali k sprístupneným dokumentom, ale boli pravdepodobne zahrnuté v správach Komisie.

135. Komisia sa takisto vôbec nezaoberá tým, že pán Strack uvádza, že medzi dokumentmi, ktoré mu boli doručené, nevidel žiadne rozhodnutia o opakovaných žiadostiach týkajúce sa viacerých žiadostí.

43 — Rozsudok Komisia/Aalberts Industries a i. (C-287/11 P, EU:C:2013:445, bod 47).

44 — Rozsudok PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 35).

45 — Rozsudky PKK a KNK/Rada (EU:C:2007:32, bod 37), Lafarge/Komisia (C-413/08 P, EU:C:2010:346, bod 17) a Komisia/Aalberts Industries a i. (EU:C:2013:445, bod 52).

46 — Rozsudky Activision Blizzard Germany/Komisia (C-260/09 P, EU:C:2011:62, bod 57) a Komisia/Aalberts Industries a i. (EU:C:2013:445, bod 52).

47 — Podľa správy Komisie o uplatňovaní nariadenia (ES) č. 1049/2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie v roku 2007 [KOM(2008) 630 v konečnom znení, s. 10].

136. Ak by som sa v tejto súvislosti obmedzil na argument, že na konci roka ešte nebolo rozhodnuté o všetkých opakovaných žiadostiach, tak by na konci obdobia troch rokov, ktoré je predmetom tohto sporu, ešte nebolo vybavených viac ako 250 opakovaných žiadostí. Vzhľadom na lehoty nariadenia č. 1049/2001 sa takýto zostatok zdá byť nereálny.

137. Preto by tvrdenie Komisie mohlo byť vhodné na vysvetlenie menších rozdielov, ale existujúce výrazné rozdiely sú priveľké. Tým, že Všeobecný súd napriek tomu súhlasil s Komisiou, zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia.

138. V tomto prípade však nie je možné definitívne určiť, že odpoveď Komisie bola neúplná, iným spôsobom ako v konaní, v ktorého priebehu by sa konštatovala existencia dodatočných dokumentov. [48] To by však mohol Všeobecný súd relatívne ľahko objasniť, ak by nariadil Komisii, aby podrobne vysvetlila rozdiel medzi číslami podľa správ a počtom dokumentov, ktoré boli doručené pánovi Strackovi.

139. Všeobecný súd je síce jediným súdnym orgánom, ktorý rozhoduje o prípadnej potrebe doplnenia informácií, ktorými disponuje v prejednávanej veci. A o dôkaznom charaktere spisových dokumentov sa rozhoduje v rámci voľného posúdenia skutkových okolností, ktoré nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania, okrem prípadov skreslenia dôkazov predložených Všeobecnému súdu, alebo keď zo spisového materiálu vyplýva skutková nesprávnosť zistení Všeobecného súdu. [49]

140. Nedostatočné dokazovanie však v prejednávanej veci spočíva práve na skreslení dôkazov tým, že sa dospelo k záveru, ktorý zjavne prekračoval hranice primeraného posúdenia. Preto je Súdny dvor výnimočne oprávnený, aby konštatoval, že zanedbanie potrebných opatrení na účely objasnenia je nesprávnym právnym posúdením.

141. Preto je táto časť odvolacieho dôvodu dôvodná a napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť v rozsahu, v akom zamieta tvrdenie pána Stracka, že Komisia nerozhodla o všetkých zamietavých rozhodnutiach týkajúcich sa opakovaných žiadostí.

142. V tomto bode stav konania nedovoľuje, aby sa vydal konečný rozsudok, keďže nie sú dostatočne objasnené ani podiel dokumentov poskytnutých OLAF-om, ani existencia a rozsah spojených rozhodnutí o opakovaných žiadostiach a ani počet ešte neukončených konaní na konci roka 2007. [50] Z toho vyplýva, že vec je v tomto rozsahu potrebné podľa článku 61 ods. 1 Štatútu vrátiť na rozhodnutie Všeobecnému súdu.

E – *O piatom odvolacom dôvode – uplatnenie výnimky týkajúcej sa ochrany údajov*

143. Piaty odvolací dôvod sa týka uplatnenia výnimky týkajúcej sa ochrany údajov, konkrétne odôvodnenia (o tomto bod 1), individuálneho preskúmania začiernení (o tomto bod 2) a oprávnenosti začiernenia osobných údajov určitých skupín osôb (o tomto bod 3).

48 — Rozsudok Všeobecného súdu Williams/Komisia (T-42/05, EU:T:2008:325, bod 68).

49 — Rozsudky Ismeri Europa/Dvor audítorov (C-315/99 P, EU:C:2001:391, bod 19), Glencore a Compagnie Continentale/Komisia (C-24/01 P a C-25/01 P, EU:C:2002:642, body 77 a 78) a Erste Bank der österreichischen Sparkassen/Komisia (C-125/07 P, C-133/07 P a C-137/07 P, EU:C:2009:576, bod 319).

50 — Účastníkom konania je však potrebné poradiť, že buď Komisia objasní tieto otázky *ex offo* tým, že oznámi pánovi Strackovi relevantné čísla, a prípadne chýbajúce dokumenty, alebo pán Strack podá opäť žiadosť o prístup k údajne doteraz ešte chýbajúcim dokumentom, ktorá umožní Komisii, aby zaujala stanovisko pri zohľadnení mojich úvah. V tomto prípade by mohli vyriešiť spor v tomto bode, pravdepodobne dokonca aj pred rozhodnutím o tomto odvolaní, a nemuseli by sa opäť nevyhnutne obracať na Všeobecný súd.

1. O odôvodnení rozhodnutia Komisie

144. Pán Strack namieta proti tomu, že Všeobecný súd považoval odôvodnenie rozhodnutí Komisie za dostatočné, hoci neobsahovali žiadne údaje o porade s dotknutými osobami alebo o tom, či si želali diskrétne zaobchádzanie s ich údajmi. Komisia ani nekontaktovala rôzne dotknuté skupiny osôb.

145. Táto časť odvolacieho dôvodu však nemôže byť dôvodná, pretože Všeobecný súd v bodoch 120, 125 a 126 stanovil správne požiadavky týkajúce sa odôvodnenia Komisie. Aj stručné odôvodnenie môže byť totiž dostatočné, ak z neho dostatočne jasne vyplývajú dôvody.

146. Najmä čo sa týka chýbajúcich údajov o konzultáciách s dotknutými osobami, je ich neexistencia dostatočne jasným dôkazom o tom, že k takým konzultáciám nedošlo. Komisia sa takisto nemusela vyjadriť k chýbajúcemu odôvodneniu žiadosti o prístup podľa článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, keďže žiadne takéto dôvody neboli uvedené.

147. V súvislosti s tým, že pán Strack v rámci tejto časti odvolacieho dôvodu nakoniec vysvetľuje, že Všeobecný súd nedostatočne vysvetlil svoju kritiku týkajúcu sa preškrtnutí zo strany OLAF-u, postačuje poukázať na to, že toto rozhodnutie v replike konkrétne nekritizuje, hoci sa o jeho existencii a jeho odôvodnení dozvedel najneskôr vo vyjadrení k žalobe.[51]

2. O individuálnom preskúmaní dokumentov

148. V druhej časti piateho odvolacieho dôvodu pán Strack namieta, že Všeobecný súd v bodoch 162 až 164 nesprávne uznal, že Komisia dostatočne individuálne preskúmala nevyhnutnosť diskrétneho zaobchádzania s preškrtnutými informáciami. Pritom sa opiera najmä o to, že sa začiernili všetky mená bez výnimky, pričom sa skutočne nepreskúmalo, či je dotknutá súkromná sféra. Tým sa však nepreukazuje neexistencia individuálneho preskúmania dokumentov, ale nanajvýš presvedčenie Komisie o rozsahu výnimky podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Táto výnimka je však predmetom tretej časti odvolacieho dôvodu, ktorá je vysvetlená neskôr.

3. O oprávnenosti začiernení

149. Nakoniec pán Strack v tretej časti piateho odvolacieho dôvodu namieta proti uplatňovaniu výnimky týkajúcej sa ochrany osobných údajov podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ktoré uznal Všeobecný súd.

150. Podľa tohto ustanovenia inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi Únie týkajúcimi sa ochrany osobných údajov.

151. Komisia realizovala túto výnimku v súlade s článkom 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001 tým, že v sprístupňovaných dokumentoch začiernila všetky mená a adresy.

152. Súdny dvor už konštatoval, že podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 sa ustanovenia nariadenia č. 45/2001 v plnej miere uplatnia, keď je cieľom žiadosti založenej na nariadení č. 1049/2001 získať prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje. To znamená najmä to, že žiadateľ musí spravidla v súlade s článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 preukázať nevyhnutnosť prenosu týchto osobných údajov.[52]

51 — Pozri bod 107 a nasl. vyššie.

52 — Rozsudok Komisia/Bavarian Lager (EU:C:2010:378, body 63 a 77).

a) O zohľadnení

153. Pán Strack síce správne uvádza, že inštitúcie môžu byť povinné zohľadniť aj bez relevantných dôkazov žiadateľa dôvody na zverejnenie, ktoré prichádzajú do úvahy, ale v prejednávanej veci nie sú zjavné žiadne takéto dôvody a pán Strack ani žiadne neuviedol.

154. Ďalej pán Strack rozvíja myšlienku, že cieľ nariadenia č. 1049/2001, ktorým je umožniť prístup k dokumentom, odôvodňuje zverejnenie podľa článku 8 písm. a) nariadenia č. 45/2001, keďže toto zverejnenie je vo verejnom záujme. Takýto výklad článku 8 písm. a) by však bol v rozpore s uvedenou [53] judikatúrou týkajúcou sa článku 8 písm. b).

155. Takisto nie je relevantné, či žiadatelia pri opakovaných žiadostiach vyzradia o sebe kritické údaje. Ochrana osobných údajov sa totiž uplatňuje v prvom rade nezávisle od významu daných údajov.

b) O nevyhnutnosti porady s dotknutými osobami

156. Ďalej pán Strack zastáva názor, že Komisia nesmela jednoducho začierniť všetky mená a adresy, ale mala sa u dotknutých osôb informovať, či súhlasia so zverejnením ich údajov.

157. Všeobecný súd v tejto súvislosti v bode 178 napadnutého rozsudku konštatoval, že porada nebola potrebná, pretože je jasné, že s osobnými údajmi sa musí zaobchádzať diskrétne, ak neprevládajú dôvody na zverejnenie.

158. Toto konštatovanie nie je postihnuté nesprávnym právnym posúdením.

159. Podľa článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 je porada s treťou osobou pri žiadostiach o prístup k dokumentom, ktoré doručili inštitúciám, nevyhnutná len vtedy, ak nie je jasné, či dokument môže alebo nemôže byť zverejnený. Prípadná povinnosť porady v súvislosti s dokumentmi vypracovanými inštitúciami nemôže mať za žiadnych okolností širší rozsah.

160. Pán Strack zjavne predpokladá, že možnosť zverejnenia osobných údajov je sporná, pokiaľ dotknuté osoby nerozhodli, či so zverejnením súhlasia. Toto tvrdenie však nie je správne.

161. Keďže zverejnenie osobných údajov je spracovávaním, je prípustné len vtedy, ak existuje jeden z dôvodov spracovávania uvedený v článku 5 nariadenia č. 45/2001. Súhlas dotknutej osoby je jeden z týchto dôvodov. V iných prípadoch je zverejnenie spravidla neprípustné.

162. Cieľom požiadavky porady s dotknutou osobou preto nie je objasnenie možnosti zverejnenia, ale naopak slúži len na vytvorenie predpokladov zverejnenia. Článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 však inštitúcie k tejto porade nezaväzuje.

163. Z toho istého dôvodu nemôže pán Strack uspieť ani s argumentom, že Komisia bola v rámci úplného vybavovania jeho žiadosti o prístup [54] aj tak povinná poradiť sa s dotknutými osobami, aby mohla rozhodnúť o zverejnení ich opakovaných žiadostí. Pre prístup k týmto dokumentom síce platí článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, ale obsiahnuté osobné údaje práve nevyvolávajú žiadne pochybnosti o tom, či prístup môže byť udelený. Preto nie je potrebné rozhodnúť o tom, či sa mala použiť prípadná porada na to, aby sa dotknuté osoby vyzvali na udelenie súhlasu so zverejnením.

53 — Pozri bod 152 vyššie.

54 — Ako Všeobecný súd konštatoval v bode 141, žiadosť pána Stracka sa netýkala len rozhodnutí o opakovaných žiadostiach, ale aj opakovaných žiadostí, čo Komisia ignorovala.

c) O súhlase dotknutých osôb so zverejnením

164. Pán Strack takisto zastáva názor, že Komisia a Všeobecný súd boli povinné zohľadniť, či dotknuté osoby v súvislosti s ich opakovanými žiadosťami vopred súhlasili so zverejnením ich osobných údajov. V najmenej jednom prípade to dokonca vyplýva z dokumentov, ktoré mu boli doručené. V tomto dokumente sa žiadateľ vyjadril takto:

„In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail.“ [55]

165. Zdá sa byť ale vysoko nepravdepodobné, že by dotknuté osoby v súvislosti s ich opakovanými žiadosťami práve abstraktne a všeobecne súhlasili so zverejnením ich údajov. Aj uvedený príklad by sa mal chápať skôr v tom zmysle, že dotknutá osoba je proti zamietnutiu prístupu, nie tak, že súhlasí so sprístupnením svojich osobných údajov.

166. Okrem toho pán Strack nemôže Všeobecnému súdu vytýkať, že sa týmto tvrdením nezaoberal, keďže ho, ak vôbec, predniesol len na ústnom pojednávaní, a teda oneskorene.

d) O úradníkoch, ktorí podpísali rozhodnutia o opakovaných žiadostiach

167. V súvislosti s tým, že pán Strack žiada zverejnenie mien úradníkov, ktorí podpísali rozhodnutia o opakovaných žiadostiach, nie je zrejmé, že by to žiadal už pred Všeobecným súdom. Toto tvrdenie je preto podľa článku 170 ods. 1 druhej vety Rokovacieho poriadku neprípustné, keďže odvolanie nemôže ísť nad rámec predmetu sporu na prvom stupni. Okrem toho Komisia uvádza, že tieto mená, konkrétne generálnej sekretárky Komisie a riaditeľa OLAF-u, boli oznámené. To prinajmenšom nepriamo vyplýva aj z hlavičky príkladov rozhodnutí o opakovaných žiadostiach predložených pánom Strackom. Strany s podpismi pán Strack nepredložil.

e) O menách úradníkoch, ktoré sa objavili v dokumentoch k veci T-110/04

168. V súvislosti so začiernenými menami úradníkov, ktoré sa objavili v dokumentoch k veci T-110/04, vyžaduje pán Strack rozlišovanie medzi úradníkmi, ktorých nesprávny postup sa vytýka, a inými úradníkmi. Pre obe skupiny však v zásade platí, že zverejnenie ich osobných údajov nie je spravidla z dôvodu ochrany údajov možné. Skutočnosť, že mená úradníkov, ktorých nesprávny postup sa vytýka, by mohli byť predmetom špeciálnej ochrany, preto nevedie nevyhnutne k diferencovaniu.

f) O kódovaní mien

169. Ďalej pán Strack uvádza, že Komisia nebola oprávnená na to, aby v dokumentoch k veci T-110/04 začiernila mená, ale mala ich (anonymne) zakódovať, aby zlepšila čitateľnosť dokumentov. To bolo nevyhnutné už preto, lebo Všeobecný súd v uvedenej veci mená zakódoval.

170. Všeobecný súd však k tomu v bodoch 202 až 208 napadnutého rozsudku správne uviedol, že rozsiahle kódovanie mien v dokumentoch Komisie, ktorých sa týkala rozsiahla žiadosť, by si vyžadovalo neprimerané náklady. Preto ani toto tvrdenie pána Stracka nemôže byť dôvodné.

55 — S. 126 príloh odvolania („Vzhľadom na verejný záujem to nemôžem považovať za dôverné. Moja otázka nebola dôverná. Verejný záujem na tejto veci musí prevažovať.“).

4. Predbežný návrh týkajúci sa piateho odvolacieho dôvodu

171. Z toho vyplýva, že piaty odvolací dôvod sa musí zamietnuť v celom rozsahu.

F – *O šiestom odvolacom dôvode – dôverné zaobchádzanie s antidumpingovým konaním*

172. Šiesty odvolací dôvod sa týka ochrany obchodných záujmov podľa článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

173. Komisia totiž zamietla prístup k určitým informáciám a dokumentom, aby zabránila identifikovaniu podnikov zapletených v antidumpingových prípadoch, ktoré žalobca spracovával vo veci T-110/04.

174. Všeobecný súd toto zamietnutie schválil v bodoch 226 až 229 napadnutého rozsudku, keďže išlo čiastočne o obchodné tajomstvo a okrem toho sa musela chrániť povesť dotknutých podnikov. Prevažujúci verejný záujem na zverejnení týchto informácií nie je zrejmý.

175. Pán Strack v prvom rade zdôrazňuje, že antidumpingové opatrenia sa uverejňujú a pri tom sa uvádzajú aj mená podnikov. Ale nič nepoukazuje na to, že zamietnuté informácie sa týkali konaní, ktoré sa skončili takýmto uverejnením. Preto nie je dokázané, že odpadol záujem na dôvernom zaobchádzaní.

176. Okrem toho môže v neprospech pána Stracka existovať záujem na tom, aby sa dôverne nezaobchádzalo len s menami podnikov, ale aj s námietkou, keďže na základe námietky by sa mohlo dospieť k podniku.

177. Pán Strack však namieta, že existuje prevažujúci verejný záujem na preskúmaní antidumpingového konania, ktorý oprávňuje na zverejnenie týchto informácií a ktorý musí Komisia aj Všeobecný súd preskúmať *ex offo*.

178. Pán Strack má v podstate pravdu. Súdny dvor konštatoval, že relevantná inštitúcia musí v prípadoch podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 poskytnúť vysvetlenie, či neexistuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie dotknutého dokumentu.[56] Preto je nevyhnutné, aby sa prinajmenšom najvýznamnejšie aspekty konkrétneho prípadu preskúmali *ex offo*.[57] Ale spravidla už na tomto stupni bude záležať predovšetkým na osobitných aspektoch, ktoré musí uviesť žiadateľ.[58]

179. O to viac platí, že v rámci súdneho konania sa porušenie článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 skúma v súvislosti so skúmaním prevažujúceho verejného záujmu len vtedy, ak žiadateľ vyjadrí výhradu v tomto smere. Ak sa táto výhrada netýka úplnej absencie takéhoto skúmania, musí uviesť aspekty, ktoré údajne neboli správne posúdené. Z tohto dôvodu nejde o nesprávne právne posúdenie, ak sa Všeobecný súd sústredí na tvrdenia žalobcu.[59]

180. Pán Strack však v súdnom konaní netvrdil nedostatočné zohľadnenie špeciálneho záujmu na transparentnosti antidumpingového konania. V dôsledku toho nemožno Všeobecnému súdu vytýkať v tejto súvislosti nesprávne právne posúdenie.[60]

56 — Rozsudok Švédsko a Turco/Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 49).

57 — Pozri rozsudok Švédsko/API a Komisia (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 152) a v súvislosti s právnym stanoviskom v legislatívnom konaní rozsudok Švédsko a Turco/Rada (EU:C:2008:374, bod 67).

58 — Rozsudok LPN/Komisia (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 94 a tam citovaná judikatúra).

59 — Pozri moje návrhy Švédsko/MyTravel a Komisia (C-506/08 P, EU:C:2011:107, bod 105).

60 — Pozri body 71 až 73 repliky v konaní na prvom stupni.

181. Ani v súvislosti s tým, že pán Strack namieta proti začierneniu mien úradníkov, ktorí boli zodpovední za určité konania, nie je zrejmé, že táto otázka bola vôbec predmetom konania na prvom stupni. Toto tvrdenie je neprípustné, keďže odvolanie nemôže na základe článku 170 ods. 1 druhej vety Rokovacieho poriadku presahovať predmet konania na prvom stupni.

G – O siedmom odvolacom dôvode – návrh na náhradu škody za zaobchádzanie s jeho žiadosťou o prístup

182. Siedmy odvolací dôvod sa týka žiadosti pána Stracka na náhradu jeho nemajetkovej ujmy, ktorú spôsobila Komisia zaobchádzaním s jeho žiadosťou o prístup k dokumentom. Táto ujma by mala spočívať jednak v zhoršení psychického zdravia pána Stracka a jednak v obmedzení jeho práva zúčastniť sa na konzultácii Komisie o transparentnosti a o prístupe k dokumentom inštitúcií.

183. Všeobecný súd v bodoch 261 až 266 napadnutého rozsudku konštatoval najmä to, že sa nedá preukázať dostatočne špecifická príčinná súvislosť medzi údajne protiprávnym konaním a uplatňovanou ujmou.

184. Tieto konštatovania zodpovedajú v plnom rozsahu kritériám, ktoré je potrebné uplatniť.

185. Zo zásad spoločných pre právne poriadky členských štátov, na ktoré odkazuje článok 340 druhý odsek ZFEÚ, nemožno totiž vyvodzovať existenciu povinnosti Únie napraviť akýkoľvek, dokonca aj vzdialený, škodlivý následok konania jej inštitúcií. Podmienka týkajúca sa príčinnej súvislosti požadovaná týmto ustanovením naopak predpokladá existenciu dostatočne priamej súvislosti medzi konaním inštitúcií a škodou. [61]

186. V tejto súvislosti nemožno namietať, že Všeobecný súd bez využitia všetkých dôkazných prostriedkov ponúkaných pánom Strackom v bodoch 263 a 264 konštatoval, že vzhľadom na mnohé právne spory medzi ním a Komisiou a jeho vlastnú spoluzodpovednosť za prejednávaný spor by existenciu takejto súvislosti, pokiaľ ide o prípadné zhoršenie jeho psychického zdravia, nebolo možné konštatovať.

187. Čo sa týka obmedzenia možností účasti na konzultácii Komisie, je však na rozdiel od tvrdení Všeobecného súdu v bode 265 napadnutého rozsudku nepodstatné, že pán Strack sa mohol zúčastniť na konzultácii aj bez dokumentov (a to aj urobil). Bolo mu totiž zabránené, aby na základe týchto dokumentov vytvoril argumenty na túto diskusiu.

188. Akceptovateľnejšia je naopak myšlienka nachádzajúca sa takisto v tomto bode, že pán Strack podal žiadosť o prístup z 20. júna 2007 relatívne krátko pred koncom konzultačnej lehoty, ktorá bola 31. júla 2007. Pán Strack totiž nepreukázal, že by pri riadnom správaní Komisie získal žiadané dokumenty včas na to, aby ich mohol použiť pri konzultácii.

189. Aj keby sa, tak ako pán Strack, vychádzalo z toho, že jeho žiadosť bola zaregistrovaná neskoro a že predĺženie lehoty na rozhodnutie o ďalších 15 dní bolo takisto oneskorené, a preto neúčinné, nemožno poprieť, že Komisia bola v zásade oprávnená na to, aby si na základe rozsahu žiadosti uplatnila nárok na predĺženie lehoty. Komisia by preto musela pri včasnom uplatnení nároku na predĺženie lehoty rozhodnúť o prvej žiadosti najskôr 31. júla 2007. Efektívna účasť na konzultácii na základe žiadaných dokumentov by preto v tomto čase už nebola možná.

61 — Rozsudky Dumortier a i./Rada (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, EU:C:1979:223, bod 21), Trubowest Handel a Makarov/Rada a Komisia (C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 53 a tam citovaná judikatúra) a uznesenie Mauerhofer/Komisia (C-433/10 P, EU:C:2011:204, bod 127).

190. Na základe toho mohol Všeobecný súd správne predpokladať, že neexistuje žiadna dostatočne priama príčinná súvislosť medzi prípadnými oneskoreniami Komisie a obmedzeniami možnosti účasti pána Stracka. [62]

VI – **O trovách**

191. Vzhľadom na to, že sa vec vracia Všeobecnému súdu, musí sa rozhodnutie Všeobecného súdu o trovách konania zrušiť a o trovách tohto odvolacieho konania sa rozhodne neskôr. [63]

VII – **Návrh**

192. Navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Bod 6 výroku rozsudku Strack/Komisia (T-392/07, EU:T:2013:8) sa zrušuje v rozsahu, v akom Všeobecný súd zamieta žalobný dôvod pána Stracka, podľa ktorého Komisia nerozhodla o všetkých zamietavých rozhodnutiach o opakovaných žiadostiach.

2. Rozhodnutie o trovách konania uvedené v bode 7 výroku uvedeného rozsudku sa zrušuje.

3. V ostatných častiach sa odvolanie a vzájomné odvolanie zamietajú.

4. Na rozhodnutie o žalobnom dôvode uvedenom v bode 1 výroku sa vec vracia Všeobecnému súdu Európskej únie.

5. O trovách konania sa rozhodne neskôr.

62 — Na podobných úvahách sa zakladá rozsudok Richez-Parise a i./Komisia (19/69, 20/69, 25/69 a 30/69, EU:C:1970:47, body 43 a 44), ako aj rozsudky Súdu prvého stupňa Odigitria/Rada a Komisia (T-572/93, EU:T:1995:131, bod 65) a Farrugia/Komisia (T-230/94, EU:T:1996:40, bod 43).

63 — Pozri článok 184 ods. 2 rokovacieho poriadku.